

Το αστικό πολιτικό σύστημα παρ' ότι βγαίνει από τις πρόσφατες εκλογές βαριά τραυματισμένο και βαθιά απονομιμοποιημένο, διατηρεί την πρωτοβουλία των κινήσεων.

Έχει κερδίσει πολύτιμο πολιτικό χρόνο που θα του επιτρέψει να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του, αξιοποιώντας τις πολλές εφεδρείες που διαθέτει, προκειμένου να εξασφαλίσει τη σταθερότητα της κυριαρχίας των δυνάμεων του κεφαλαίου. Σημαντικό στοιχείο σε μια τέτοια εξέλιξη αποτελεί η αδυναμία μαζικής και δυναμικής παρέμβασης του λαϊκού παράγοντα στις πολιτικές εξελίξεις που θα μπορούσε όχι απλά να επιδράσει σε αυτές, αλλά και να τις καθορίσει προς όφελος των δυνάμεων της εργασίας.

Με τη στάση τους τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αριστεράς αμαχητί έχουν παραχωρήσει την πρωτοβουλία των κινήσεων στο αστικό πολιτικό μπλοκ και έχουν εναποθέσει την όποια πολιτική εξέλιξη στις κάλπες, είτε με την πολιτική του on-off του ΣΥΡΙΖΑ (ψηφίζεις - φεύγουν), είτε με την αυτοαναφορική πολιτική του ΚΚΕ για την ενίσχυσή του, προκειμένου να έρθει η θολή Λαϊκή Εξουσία. Πολιτικές που οδηγούν στην αναμονή, την ήττα και το συμβιβασμό. Πολιτικές καταστροφικές για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που επιτρέπουν στην άρχουσα τάξη και την πολιτική της εκπροσώπηση, να διατηρεί την πρωτοβουλία των κινήσεων, να συνεχίζει αναίμακτα την καταστροφική πολιτική της. Πολιτικές που όχι μόνο ιστορικά παντού ηττήθηκαν, με βαρύ τίμημα για τους εργαζόμενους, αλλά που και τα αποτελέσματα των πρόσφατων εκλογών έδειξαν τα όριά τους.

Αυτές οι πολιτικές είναι ακίνδυνες για το πολιτικό σύστημα και οδηγούν σε όλο και πιο δεξιόστροφη πολιτική το ΣΥΡΙΖΑ, στη «συνεννόηση» των πολιτικών δυνάμεων και στην αναζήτηση πλέον κυβερνητικών συμμαχιών από το ΣΥΡΙΖΑ, στην λεγόμενη κεντροαριστερά, στον ίδιο δηλαδή τον πυρήνα των καλύτερων εκπροσώπων της νεοφιλελεύθερης μνημονιακής πολιτικής.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδωσε σε δύσκολες συνθήκες και πολωτικό κλίμα τη μάχη των εκλογών. Βασικό στοιχείο της πολιτικής της παρέμβασης στις ευρωεκλογές ήταν να αναδειχθεί ο ρόλος και η πολιτική της ΕΕ, η ανάγκη της διπλής εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ στα πλαίσια του γενικότερου αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος της.

Πρέπει να παραδεχθούμε, ότι παρά τις προσπάθειες που κάναμε δεν καταφέραμε να καταγραφεί εκλογικά ένα ισχυρό αντι-ΕΕ ρεύμα, όπως αυτό αποτυπωνόταν δημοσκοπικά και μέρος αυτού του ρεύματος να στραφεί προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ο στόχος αυτός για το μπόι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι αλήθεια ότι ήταν πολύ ψηλός, όμως ήταν αντικειμενικά και μονόδρομος και εκεί πρέπει να σταθούμε, για το πώς δηλαδή, σε τέτοιους ψηλούς, αλλά αναγκαίους στόχους, θα καταφέρνουμε να ανταποκρινόμαστε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, γνωρίζοντας ότι έχουμε απέναντί μας να αντιμετωπίσουμε όλους τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του συστήματος.

Αδυναμίες δείξαμε και στην αξιοποίηση της ελληνικής προεδρίας της ΕΕ στην αντι-ΕΕ πάλη μας όπου, πέρα από τις δυο κινητοποιήσεις, που η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σήκωσε το κύριο βάρος της αντιπαράθεσης, δεν υπήρξε συνέχεια αλλά ούτε και αξιοποιήθηκε στη κατεύθυνση αυτή η συγκρότηση της «πρωτοβουλίας

ενάντια στην ελληνική προεδρία, το ευρώ και την ΕΕ».

Από την άλλη η μακρά κινηματική νηνεμία συνέβαλε στο να βρίσκει πρόσφορο έδαφος η πολιτική του on-off (ψηφίζεις-φεύγουν) και κατέδειξε τις αδυναμίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αντικειμενικές και σε μεγάλο βαθμό όμως και υποκειμενικές. Δεν κατάφερε να πρωτοστατήσει και να δημιουργήσει πολιτικά γεγονότα - προνομιακό πεδίο για την αντικαπιταλιστική αριστερά- που θα άλλαζαν την πολιτική ατζέντα, θα επανέφεραν και θα αναδείκνυαν προβλήματα των εργαζομένων και του λαού και θα λειτουργούσαν εκβιαστικά στις δυνάμεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς.

Το πιο σημαντικό όμως στοιχείο, που αναδείχθηκε και μέσα από την εκλογική παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι η αδυναμία της να συνδέει την επιρροή που έχει κατακτήσει στους εργαζόμενους, στα κινήματα, στις γειτονιές και τις σχολές με το γενικότερο πολιτικό της πρόγραμμα.

Αυτή η χαλαρή σχέση που έχει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τις μάζες ερμηνεύει σε μεγάλο βαθμό και την απόκλιση αποτύπωσης της επιρροής της στις κεντρικές εκλογικές αναμετρήσεις.

Η αιτία, κατά τη γνώμη μου, βρίσκεται στο ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει πείσει τις μάζες που απευθύνεται για τον διαφορετικό πολιτικό της λόγο, δεν έχει κατοχυρωθεί στη συνείδησή τους ως διακριτός πολιτικός χώρος από τις άλλες δυνάμεις της αριστεράς και να θεωρείτε, για τους μη μνημένους στα βαθιά, ότι βρίσκεται κάπου ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, κάπου στο λίγο από εδώ και λίγο από εκεί.

Το γεγονός αυτό βέβαια, δεν είναι αποτέλεσμα κάποιων δυσνόητων θέσεων που προβάλλει και που δεν γίνονται εύκολα αντιληπτές από τις μάζες, αλλά κυρίως από το ότι δυνάμεις της αμφισβητούν έμπρακτα αυτό το διακριτό πολιτικό χώρο που επιδιώκει να καλύψει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κουβαλάει μέσα της την αμφισβήτηση της ίδιας της οντότητάς της από τη συγκρότησή της. Είναι ότι καλύτερο κατάφερε να φτιάξει η εκτός των τειχών Αριστερά και είναι το λουλούδι που άνθησε μέσα στις φωτιές των κινημάτων σαν «ώριμο τέκνο της ανάγκης», της οικοδόμησης της άλλης Αριστεράς, της ριζοσπαστικής και επαναστατικής. Παρά τις ελλείψεις και αδυναμίες της κατάφερε να κατακτήσει την εκτίμηση και υποστήριξη μεγάλης μερίδας εργαζομένων, νέων και λαϊκών στρωμάτων. Σε «θεωρητικό» επίπεδο έχει ένα πρόγραμμα που δίνει απάντηση στα κρίσιμα ερωτήματα και τις ανάγκες των εργαζομένων και του λαού. Είναι αναγνωρίσιμη πολιτικά κυρίως μέσα από τη σύνδεσή της με τα κινήματα και τους αγώνες.

Το μεγάλο στοίχημα για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σήμερα, είναι να ξεπεράσει την εσωστρέφεια και τις αγκυλώσεις. Να πεισθούν οι δυνάμεις και οι αγωνιστές που την συγκροτούν, ότι αυτή η ίδια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι το Μέτωπο της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς, με κεκτημένο το μεταβατικό της πρόγραμμα που δίνει απάντηση στο σήμερα και που δεν προσφέρεται σε κοπτοραπτικές, δεν απλώνει ούτε μαζεύει κατά το δοκούν.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται να εξειδικεύσει παραπέρα το πρόγραμμά της, να συνδεθεί με πολιτικούς όρους με τα κινήματα. Να πάρει συλλογικές και ενιαίες πρωτοβουλίες δράσης και οργάνωσης στους χώρους εργασίας, σπουδών και γειτονιάς. Να συντονίσει την ενιαία δράση και παρέμβαση των αντικαπιταλιστικών σχημάτων στους Δήμους και τις Περιφέρειες. Να οικοδομήσει κοινωνικές συμμαχίες σε πλευρές του μεταβατικού της προγράμματος, που θα εξειδικεύσει, πάνω στα κρίσιμα προβλήματα των εργαζομένων, των ανέργων, του φασισμού, της Αλληλεγγύης, της Δημοκρατίας και των Δικαιωμάτων.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται μια επανεκκίνηση, έναν ειλικρινή διάλογο με τα μέλη της και πρώτα απ' όλα με τις οργανώσεις που τη συγκροτούν. Χρειάζεται να απαντηθεί, χωρίς να κρύβονται οι διαφορές κάτω από το χαλί, τι θέλει ο καθένας από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι πελατειακός χώρος ζύμωσης των θεμιτών διαφορετικών απόψεων, πεδίο

διαφορετικών και συγκρουόμενων τακτικών και στρατηγικών. Πρέπει να αποκλειστούν οι λογικές χρησιμοποίησής της αλλά καρτ και η αξιοποίησής της μόνο ως μία κοινή εκλογική καταγραφή με μοίρασμα θέσεων και ρόλων, ύστερα από εκβιασμούς και παζάρια.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι πλειοψηφίες και μειοψηφίες, δεν είναι σύλλογος, αλλά ΚΟΙΝΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ, όπου η συμμετοχή σε αυτή είναι εθελοντική και περιέχει τα στοιχεία της πολιτικής συμφωνίας και της κοινής προσπάθειας στο κοινό κερτημένο.

Οι αγωνιστές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και οι δυνάμεις που την συγκροτούν πρέπει να συμβάλουν στην αναίρεση της αμφισβήτησης της μέσα από μια βαθιά συντροφική ενωτική συζήτηση, που πρέπει να διεξαχθεί σε όλα τα επίπεδα, με κριτική και αυτοκριτική, με δημόσια τοποθέτηση και δέσμευση των δυνάμεων της για την επανεκκίνησή της, με πίστη στο κοινό της κερτημένο. Στην κατεύθυνση αυτή, πέρα από τη συζήτηση που ανοίγει στο εσωτερικό της σε όλα τα επίπεδα, χρειάζεται μια μεγάλη δημόσια πολιτική εκδήλωση, μια νέα Αθηναΐδα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ΜΕΤΩΠΟ και λειτουργεί ενωτικά και δημοκρατικά. Είναι ανοιχτή σε αγωνιστές και οργανωμένες δυνάμεις που αποδέχονται το πρόγραμμά της και τις αρχές λειτουργίας της. Έχει πολιτική συμμαχιών σε επί μέρους ζητήματα του προγράμματός της, στη βάση της κοινής δράσης και παρέμβασης.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν ψάχνει να φτιάξει κάποιο άλλο Μέτωπο, είναι το Μέτωπο των δυνάμεων της άλλης Αριστεράς, είναι η άλλη Αριστερά με τις αδυναμίες και τα προβλήματά της που πρέπει να αντιμετωπίσει. Στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν περισσεύει κανείς. Καλοδεχούμενοι στην μεγάλη επανεκκίνηση, τη νέα εξόρμηση και τη μεγάλη πορεία είναι ακόμα και εκείνοι οι αγωνιστές, που στην διάρκεια της μεγάλης εκλογικής μάχης που έδινε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, επειδή δεν πέρασε η δική τους άποψη για τις συμμαχίες, σφύριζαν αδιάφορα (και όχι μόνο), πληγώνοντας έτσι και το δυναμικό που έδινε την μάχη και που όλοι οφείλουμε σε αυτό υπόκλιση και σεβασμό.

Ο κομμουνιστικός προσανατολισμός αγωνιστών και οργανώσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν πρέπει να επισείεται ως μπαμπούλας για εικονική σκιαμαχία, για διαχωρισμό των αγωνιστών σε κακούς, σεχταριστές και ανθενωτικούς. Είναι επιζήμια για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάθε προσπάθεια διαχωρισμού και βλάπτει την ίδια και την ελπιδοφόρο προοπτική της. Άλλωστε, η ανάγκη συγκρότησης του επαναστατικού υποκείμενου σε κόμμα και αναγκαίο ζητούμενο είναι και δεν υποκαθιστά το ρόλο και την ανάγκη του Μετώπου, αντίθετα μάλιστα μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη της μετωπικής πολιτικής και να δώσει νέα ώθηση.

Στο επόμενο διάστημα και κυρίως στους αγώνες και τις μάχες που καλείται να συμβάλει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα κριθεί και η δυνατότητάς να προχωρήσει μπροστά.

**συντομευμένη μορφή του άρθρου δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ στις 15/6/2014*

Πηγή: aristeriantepithesi.blogspot.gr